

БОЛІТЬ

І мертвим, і живим, і ненародженим
землякам моїм...

Т.Г.Шевченко.

Є такі слова, страшні й правдиві,
Бо усі ми є такими. Справді є,
Що тепер зросло, Вкраїно, в ниві?
Тільки зподій, нелюд з крадієм.
Ні, не вам писалися слова ці,
Бо ви — тільки паморозь чужа,
Вже не годні і під хвіст собаці,
Вже ти на землі своїй — чужак.
Так, чужинець в українській долі.
В мене долю крали. Ну а ти?
Вже на ріднім українським полі
Різні від стархій в нас хрести.
Це моє й твоє життя ховають,
Б'ють у дзвони і горять свічки,
Тільки що ж онуки наші знають,
Що вони нестимуть крізь віки?
Йшли до ринку, а базар зустріли,
Йшли до Бога, бігли до мети...
Господи, верни влучатам сили,
Щоб зуміли хоч кудись дійти.
На горі Чернечій знов я плачу,
Плачу скрізь — у скверах і садах,
Ненько, може, знов тебе побачу
Й над тобою неба світлий дах?
І ревтимо знов Дніпро могучий,
І садок вишневий заціте...
Зрозумійте: бачити із кручі
Боляче, коли усе не те...
Іде світами наша Катерина,
В закордонах покритка сумна, —
Це твоя кровинка, Україно,
Це твійого Кобзаря страна.
Це Причинна ходить попід гасм.
Що сліпа вищукує в ночах?
Схаменіться, браття, бо вже знаєм,
Як крило на нас кидає страх.
Схаменіться, на моїм возниці

Це горить, горить моя душа.
Українці, будьмо горді й вищі,
Будьмо незачумлені в ночах.
Віддаю усе, що мав і маю,
Тільки долю нашу не віддам.
Внуки й внучки, — це я добре знаю —
Вам далеко до панів і панн.
Вам би хліба, а до хліба буде,
А чи може, треба нагая?
... Схаменіться й будьте трічі люди. —
Ось така вам заповідь моя.
Щоб не йшли ви наймичками світом,
Козачками у чужих панів,
Й ваші душі гарячковим світлом
Не згоряли так, як я згорів.
Аби вас не штурхали у спину
Енгельгардти — долі носії.
Я твоя кровинка, Україно,
Я горів для тебе — і згорів.
Я ішов за вас в степи далекі,
За халаяи біль і сум ховає.

Мічені Чорнобилем пелеки
Повертають із чужих заграє.
Муштру ніс, щоб вас не муштрували,
Та даремно, видно, — все згуло.
Я люблю вас. Аби ви це знали,
Щоб у вас кріпацтва не було.
Зубожілий мій, великий люде,
Ви ж бо українці, а чи ні?
Дзвони дзвонять. Як же далі буде?
Дзвонять і по вас, і до мені.
Та не майте права забувати,
Доки сумнів ще зовсім не з'яв.
...Я прийду до вас у кожну хату
З рушниками коло образів.

Володимир ГУМЕНЮК.
снт. Гоца.

